

РЕШЕНИЕ

№ 3640

гр. София, 21.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 02.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1558** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Б. А. от гр. С. срещу мълчаливия отказ на Областния У. на О. С., който след извършване на проверка в наличните регистри в областната администрация на О. С., да издаде акт, с който да удостовери липсата на акт за държавна собственост по реда на ЗДС (ДВ, бр. 44 от 1996г.), във връзка с инициираната със заявление с вх. № 94-ГГ/81 от 20.12.2010 г. от жалбоподателя процедура по извършване на обстоятелствена проверка. В хода на делото е представена административната преписка, образувана по гореописаното заявление.

Жалбоподателят в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. С депозирана по делото молба, чрез своя процесуален представител – адв. Д заявява, че поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена, съобразно приложените по делото доказателства и изложените в жалбата основания. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът – О. У. на О. С., в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Б. Същият твърди, че жалбата е просрочена, поради което и недопустима, а по същество неоснователна. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 2 от АПК срокове. Срокът за предоставяне на заявената от жалбоподателя услуга, следва да бъде определен, съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 5 от АПК. В посочената разпоредба, алтернативно са предвидени две хипотези, като при наличието на всяка една от тях, законодателят е определил специален, по-дълъг от общия срок за административния орган, в който същият е длъжен да се произнесе. В описаната ситуация, е реализирана първата хипотеза, предвидена в чл. 57, ал. 5, предл. 1 от АПК, а именно издаването на искания от административния орган акт, предполага събиране от страна на същия на доказателства за обстоятелства, които безспорно следва да бъдат квалифицирани като съществени, с оглед промените и трайните последици до които същите биха могли да доведат в правния мир.

Видно от клеймото върху приложения по делото пощенски плик - 21.02.2011 г. спазен е срокът, предвиден в разпоредбата на чл. 149, ал. 2 от АПК, относно обжалване на мълчалив отказ. Ето защо, съдът приема, че жалбата на лицето се явява редовна.

Разгледана по същество, съдът намира същата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, с процесната жалба се оспорва отказът на Областния У. на О. С. по искането на жалбоподателя за извършване на административна услуга. По силата на чл. 21, ал. 4, както и § 8 от АПК отказът за извършване на административна услуга представлява годен за оспорване по съдебен ред акт.

Съдът, съобразно изискването на чл. 168 от АПК – въз основа на представените от страните доказателства следва да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, констатира, че длъжен да се произнесе по искането е бил О. У. на О. С..

Ето защо, следва да отбележи, че искането за извършване на проверка и издаване на акт, с който да удостовери липсата на акт за държавна собственост, е направено пред компетентен орган, който в кръга на своите правомощия и в предвидената от правните норми форма и съдържание е следвало да издаде исканото удостоверение.

Видно от приетите и неоспорени доказателства по делото, жалбоподателят е подал писмено искане, представляващо заявление с вх. № 94-ГГ/81 от 20.12.2010 г., придружено с копия от документите, чрез които същият се легитимира като собственик на описания от него имот. Съдът намира, че ответникът е бил надлежно сезиран с редовно искане. Ето защо, настоящата инстанция намира, че за ответника – О. У. на О. С., е възникнало задължението да разгледа и отговори на заявлението, с което е сезиран.

По съществото на искането, доколкото се касае за правомощия на орган на местната власт, в рамките на неговата обвързана компетентност, същият е следвало да провери дали са налице всички изисквания за издаване на исканото удостоверение, като придвижи подаденото заявление по служебен път по всички звена на подчинената му администрация.

Предполага се, че административният орган е разполагал с достатъчно информация и доказателства, за да изпълни задължението си по чл. 57, ал. 5 от АПК и да се произнесе в срок, а ако не е разполагал с такива е бил длъжен по силата на чл. 36, ал. 1 от АПК да ги издири служебно.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспорения акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а не само по наведените от жалбоподателя в неговата жалба. Ето защо намира липсата на отговор по подаденото заявление на жалбоподателя

за мълчалив отказ. Същия следва да бъде преценен като незаконосъобразен, на основание чл. 146, т. 3 от АПК, като издаден в противоречие с процесуално правните норми на АПК. От всичко изложено до тук, Съдът обосновава правния си извод за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, поради което и на основание чл. 173, ал. 3 от АПК преписката да бъде върната на административния орган, който в определения от закона срок – 7 дни да издаде искания документ. Съдът не може да разпреди какво да бъде съдържанието на документа, но такъв безспорно следва да бъде издаден на жалбоподателя, тъй като последният е установил наличието на всички обстоятелства за издаване на удостоверение по депозираното от него заявление.

На второ място, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и с огледа изхода на процеса, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, тъй като подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая разноските следва да бъдат възстановени от бюджета на Областна администрация на О. С.. Жалбоподателят е заплатил държавна такса за разглеждане на настоящото дело /видно от вносна бележка от 04.02.2011 г./, в размер на 14 /четиринадесет/ лева, поради което същата следва да му бъде възстановена. Видно от приложеното адвокатско пълномощно, адвокатското възнаграждение е заплатено в брой, същото е в размер на 100 /сто/ лева. Съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и следва да бъде присъдено на жалбоподателя.

Водим от горното, Административен съд – С.-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба Г. Б. А. от гр. С., мълчалив отказ на Областния У. на О. С. да издаде акт по искане на лицето с вх. № 94-ГГ/81 от 20.12.2010 г.

ИЗПРАЩА преписката на Областния У. на О. С. за извършване на гореописаната проверка и издаване на процесното удостоверение в 7 /седем/ дневен срок от получаването, със съдържание, по преценка на административния орган, съобразно мотивите на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Областна администрация на О. С. да заплати от бюджета си на Г. Б. А., от гр. С., с ЕГН *, сумата в размер на 114 /сто и четиринадесет/ лева, която представлява направените от жалбоподателя съдебни и деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред **ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД** на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: